

Sygn. akt I C 379/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia S.R. Agata Kłosińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko P. S.

o zapłatę kwoty 73.555,01 zł

1. oddała powództwo;
2. nakazuje zwrócić na rzecz (...) Wierzytelności Detaliczny Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Ł. kwotę 2.758 zł (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt osiem złotych), uiszczoną przelewem w dniu 19 maja 2015 r., zaksięgowaną pod pozycją (...) / (...), tytułem nadpłaconej opłaty od pozwu.

Sygn. akt I C 379/15

UZASADNIENIE

W dniu 02 stycznia 2015 r. powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł przeciwko P. S. pozew o zapłatę kwoty 73 555,01 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł również

o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów sądowych w kwocie 920 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł oraz kwoty 11,50 zł tytułem zwrotu opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności. Pozew został wniesiony do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w celu wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż nabył od pierwotnego wierzyciela wierzytelność tytułu umów bankowych z dnia 20 września 2007r. o numerach (...) i (...) oraz umowy bankowej z dnia 12 listopada 2007 r.

o numerze (...) zawartej przez pozwanego z (...) S.A. (poprzednika prawnego (...) Bank (...) S.A.). Pozwany nie regulował należności w sposób określony w umowach i pierwotny wierzyciel wypowiedział pozwanemu umowę, na skutek czego uległa ona rozwiązaniu w dniu 08 października 2014 r. następnie wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego prowadzone było postępowanie egzekucyjne, bezskutecznie. W dniu 08 października 2014 r. (...) Bank (...) S.A. jako komandytariusz wniósł aportem do spółki (...) sp. z o.o. sp.k. wkład niepieniężny – wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek. Następnie w dniu

24 października 2014 r. spółka (...) oraz powód zawarły umowę o świadczenie w miejsce wykonania (datio in solutum) na mocy której spółka (...) zwolniła się ze zobowiązania względem powoda poprzez spełnienie innego świadczenia, tj. przelania wierzytelności przysługujących (...) Bank (...) S.A. (wniesionych aportem do spółki (...)).
W wyniku tej czynności prawnej na powoda została przelana wierzytelność objęta niniejszym pozwem.

/pozew k. 2-6/

W dniu 20 stycznia 2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny, w sprawie VI Nc-e (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 73555,01 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 02 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4531,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

/nakaz zapłaty k. 6 v./

W dniu 30 stycznia 2015 r. pozwany skutecznie wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o zwolnienie z obowiązku zapłaty na rzecz powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podał,
że jego ciężka sytuacja finansowa uniemożliwia mu jednorazową spłatę żądanej kwoty.

/sprzeciw k. 7-8v.; zarządzenie k. 11/

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

/postanowienie k. 12/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 17 września 2007 r. w Ł. pomiędzy (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. a P. S. została zawarta „umowa karty kredytowej” na mocy której Bank zobowiązał się wydać Posiadaczowi (pozwanemu) kartę kredytową po dokonaniu weryfikacji pozwanego zgodnie z wewnętrznymi procedurami Banku. Bank zobowiązał się poinformować pozwanego na piśmie o podjętej decyzji kredytowej w terminie 30. dni od daty podpisania niniejszej umowy. W przypadku podjęcia decyzji o wydaniu Karty oraz przyznania Limitu Kredytowego umowę uważa się za zawartą w dniu otrzymania przez pozwanego pisemnego powiadomienia o podjętej decyzji kredytowej.

/umowa karty kredytowej k. 66-66 v./

W dniu 20 września 2007 r. w Ł., pomiędzy (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. a P. S., została zawarta „umowa o kredyt na miarę”, na mocy której Bank oddał do dyspozycji Klienta (pozwanego) kwotę 45 000zł z obowiązkiem jej spłaty w ratach do dnia 19 września 2014 r.

/umowa o kredyt na miarę k. 63-63v./

W dniu 08 listopada 2007 r. w Ł., pomiędzy (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. a P. S. została zawarta „umowa o kredyt bezpieczny”, na mocy której Bank udostępnił Klientowi (pozwanemu) środki pieniężne w ramach odnawialnego limitu kredytowego po dokonaniu pozytywnej weryfikacji Klienta. Bank zobowiązał się powiadomić pozwanego na piśmie o podjętej decyzji kredytowej w terminie 30 dni od daty podpisania tejże umowy. W przypadku podjęcia decyzji o przyznaniu Limitu Kredytu, umowę uważa się za zawartą z datą otrzymania przez pozwanego pisemnego powiadomienia o podjętej decyzji kredytowej.

/umowa o kredyt bezpieczny k. 65-65 v./

Rozwiązanie „Umowy o Kredyt na Miarę” zawartej w dniu 20 września 2007 r., nastąpiło w dniu 04 czerwca 2009 r.

/zaświadczenie z 04.01.2010 r. – k. 64/

Rozwiązanie Umowy Karty Kredytowej, zawartej w dniu 17 września 2007 r., nastąpiło w dniu 30 maja 2009 r.

/zaświadczenie z 04.01.2010 r. – k. 67/

W dniu 4 stycznia 2010 r. (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny Nr sprawy: 165 (...), w którym stwierdził, że na podstawie ksiąg banku (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce, P. S., PESEL (...), zam. w Ł. przy ulicy (...):

1. z tytułu Umowy o Kredyt na Miarę, zawartej w dniu 20 września 2007 r. ma zapłacić na rzecz Banku kwotę 42969,77 zł, w tym:

- a. kwotę 40 030,16 zł tytułem niespłaconego kredytu,
- b. kwotę 2 765,61 zł tytułem odsetek umownych, naliczonych zgodnie z Regulaminem Kredytu na Miarę,
- c. kwotę 174 zł tytułem opłat naliczonych zgodnie z Regulaminem Kredytu na Miarę,

wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% rocznie od kwoty 42 969,77 zł liczonych od dnia 04 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty,

z tytułu Umowy o Kredyt Bezpieczny, zawartej w dniu 08 listopada 2007 r. ma zapłacić na rzecz Banku kwotę 5 028,66 zł, w tym:

- d. kwotę 4498,64 zł tytułem niespłaconego kredytu,
- e. kwotę 413,02 zł tytułem odsetek umownych naliczonych zgodnie z Regulaminem Kredytu Bezpiecznego,
- f. kwotę 117 zł tytułem naliczonych opłat zgodnie z Regulaminem Kredytu Bezpiecznego,

wraz z odsetkami stawowymi w wysokości 13% rocznie liczonymi od kwoty 5 028,66 zł od dnia 14 maja 2009 r. do dnia zapłaty,

2. z tytułu Umowy Karty Kredytowej zawartej w dniu 17 września 2007 r. ma zapłacić na rzecz Banku kwotę 568,81 zł z tytułu niespłaconego kredytu wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% rocznie od dnia 30 maja 2009 r. do dnia zapłaty.

Bank oświadczył, że roszczenie objęte tytułem egzekucyjnym jest wymagalne.

/bankowy tytuł egzekucyjny k. 68-69/

Postanowieniem z dnia 17 marca 2010 r. w sprawie (...) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o numerze 165 (...) z dnia 4 stycznia 2010 r. wystawionym przez (...) S.A. Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce przeciwko P. S. w zakresie zobowiązań dłużnika opisanych w tym tytule.

/postanowienie k. 73/

W dniu 19 września 2011 r. do rejestru przedsiębiorców został wpisany (...) S.A., wskutek przeniesienia wszystkich składników majątkowych Oddziału (...) S.A. na mocy art. 42 ustawy Prawo bankowe. Wskutek tej decyzji, w dniu 23 września 2011 r. wykreślono z rejestru przedsiębiorców (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce, w W..

/postanowienie z 23.09.2011 r. k. 57-57 v.; wyciąg z decyzji (...) z 29.08.2011 r. k. 58-59; odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS – (...) S.A. k. 38-40v./

Z dniem 31 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przejęła cały majątek (...) Spółki Akcyjnej.

/odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS k. 41-54/

Na mocy aktu notarialnego podpisanego w dniu 8 października 2014 r. przed notariuszem M. W., (...) Bank (...) S.A. jako komandytariusz wniósł aportem do spółka (...) sp. z o.o. spółki komandytowej z siedzibą w W. wkład niepieniężny w postaci wymagalnych wierzytelności pieniężnych, wynikających z umów kredytowych których stroną jest (...) Bank (...) S.A. i do dnia 6 października 2014 r. niespłaconych, obejmujących roszczenia o spłatę kapitałów tych kredytów i roszczenia o wszelkie świadczenia uboczne związane z tymi kredytami, o łącznej wartości rynkowej 266.483.569,66 zł, przy czym wraz z wierzytelnościami przechodzą zasądzone przez sądy lub przyznane przez organy egzekucyjne koszty procesu związane z tymi wierzytelnościami, określonych w wykazie wierzytelności, stanowiącym załącznik do tej umowy. Wniesienie aportu nastąpiło poprzez zmianę umowy spółki.

/wypis z akt notarialnego - k. 34-37v.; informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców (...) sp.z o.o. - k. 60-60v., informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców (...) sp. z o.o. sp.k. - k. 61-61 v./

W dniu 24 października 2014 r. spółka (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w W. zawarła ze spółką (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę o świadczenie w miejsce wykonania. Na mocy tej umowy spółka (...) przelała na rzecz Funduszu Inwestycyjnego wierzytelności z tytułu umów bankowych, przysługujących uprzednio (...) Bank (...) S.A. jako wierzycielowi pierwotnemu, wskazanych w załączniku nr 4a do Umowy uzupełniającej. Fundusz Inwestycyjny wyraził zgodę na spełnienie przez spółkę (...) innego świadczenia poprzez przelew tych wierzytelności.

/umowa o świadczenie w miejsce wykonania k. 33-33v./

W dniu 02 stycznia 2015 r. (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego nr (...), w którym oświadczył, iż w dniu 24 października 2014 r. nabył od B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej wobec pozwanego wierzytelność z tytułu umów o numerach: (...), na łączną kwotę 73.555,01 zł. Na kwotę tą składają się: kwota 39498,53 zł tytułem kapitału, kwota 33687,48 zł tytułem odsetek, kwota 369 tytułem kosztów.

/wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 25/

Sąd uznał za wiarygodny zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy niniejszej i oparł się na nim dokonując ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo podlega oddaleniu.

Odnosząc się do zgłoszonego przez powoda żądania oraz jego uzasadnienia w pierwszej kolejności zauważyć należy, że postępowanie sądowe opiera się na zasadzie kontrydiktoryjności. Obowiązek wskazania dowodów obciąża zatem przede wszystkim strony, na których spoczywa odpowiedzialność za wynik procesu cywilnego. Zasada ta znajduje wyraz w art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Należy zatem obecnie przyjąć, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

Innymi słowy Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża strony. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że Sąd powinien korzystać

z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) (vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116) Zasada kontrydiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (tak Sąd Apelacyjny w W. w wyroku z 4 września 2013 r., I ACa 259/13, lex nr 1381585).

Oczyszczając przedpole do dalszych rozważań wskazać należy, że tylko ze stosunku określonego przez prawo materialne płynie uprawnienie konkretnego podmiotu do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi. To szczególne uprawnienie konkretnego podmiotu, oceniane z punktu widzenia prawa materialnego, nazywane jest legitymacją procesową. Wobec faktu, iż legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, sąd dokonuje oceny w zakresie jej istnienia w chwili orzekania co do istoty. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że powód nie wykazał, iż posiada legitymację procesową czynną w zakresie dochodzenia roszczeń w stosunku do pozwanego wynikających z zawartych przez pozwanego z Bankiem trzech umów kredytowych z dnia 17 września 2007 roku, 20 września 2007 roku oraz 8 listopada 2007 roku. Powód nie udowodnił, że nabył w drodze przelewu wierzytelności wynikające z tychże umów.

Uregulowany w przepisie art. 509 k.c. przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności, rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia (w tym zarówno całe wierzytelności, jak i ich części). Warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku

z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Zgodnie z wypracowanym przez orzecznictwo poglądem, oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te

w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

Jak wynika z powołanego powyżej przepisu, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku pomiędzy dłużnikiem a cesjonariuszem szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Oznacza to, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (niebędące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę przedstawiony przez powoda materiał dowodowy nie potwierdził, aby powód nabył wierzytelności z mocy umowy „świadczenia w miejsce wykonania” zawartej w dniu 24 października 2014 r. Strona powodowa podniosła, iż nabyła dochodzoną należność w drodze wymienionej powyżej umowy, w wykonaniu której doszło do przelewu wierzytelności w niej określonych, zaś zobowiązanie pozwanego wynikają z trzech zawartych przez pozwanego z (...) S.A. Spółki Akcyjnej Oddział w Polsce z siedzibą w W., umów bankowych o numerach (...), (...) i (...). Wprawdzie w treści umowy z dnia 24 października 2014 r. znajduje się oświadczenie (...) sp. z o.o. sp.k., że przedmiotem umowy są wierzytelności przysługujące uprzednio (...) Bank (...) S.A., to należy jednak pamiętać, że zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta o treści wskazanej przez powoda nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym istnienie i wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie.

Przede wszystkim należy zauważyć, że powód nie załączył do umowy z dnia 24 października 2014 r. załącznika zawierającego wykaz wierzytelności będących przedmiotem przelewu, z którego wynikałoby, że nabył przedmiotowe wierzytelności i do jakiej kwoty. Nadmienić należy, że również brak takiego załącznika w odniesieniu do aktu notarialnego Rep. A nr (...) w przedmiocie (...) Spółki Komandytowej, z której wynika jedynie, że (...) Bank (...) S.A. wnosi do spółki (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w W. wkład niepieniężny w postaci wymagalnych wierzytelności pieniężnych wynikających z umów kredytowych, których bank ten był stroną, wymienionych w wykazie wierzytelności stanowiącym Załączniku do tejże umowy. Zatem nie zostało nawet wykazane, że (...) sp. z o.o. sp. k. podpisując w dniu 24 października 2014 r. z powodem umowę „świadczenia w miejsce wykonania” był wierzycielem pozwanego z tytułu trzech wyżej wymienionych umów bankowych.

Jako dowód wysokości wierzytelności, poza wymienioną umową, powód przedstawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), z którego nie wynika jednak stan zadłużenia objęty pozwem. Dodatkowo należy wskazać, iż dwie z wymienionych wyżej umów bankowych, zostały zawarte pod warunkiem pozytywnej decyzji banku o przyznaniu środków pieniężnych w ramach kredytu odnawialnego (umowa opatrzona datą 8.11.2007 r.) oraz o wydaniu karty kredytowej (umowa opatrzona datą 17.09.2007 r.). Brak dokumentów w postaci decyzji kredytowej i dowodu ich doręczenia pozwanemu uniemożliwia Sądowi ustalenie, że obie te umowy są tymi, do których odnosi się powód

w niniejszym pozwie. Ustalenie daty zawarcia tych dwóch umów wymagało przedstawienia dowodu doręczenia pozwanemu pozytywnej decyzji banku, tym bardziej, że nawet w Bankowym Tytule Egzekucyjnym nr 165 (...), wierzyciel (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce, w W. posługiwał się datami z umów, a nie ustalonymi na podstawie daty doręczenia pozwanemu pozytywnej decyzji Banku.

Wymieniony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, ani żaden dokument złożony i powołany przez powoda nie dokumentuje naliczonych odsetek

w kwocie 33.687,48 zł. Nie wiadomo bowiem od jakiej kwoty oraz za jaki okres zostały naliczone oraz.

Również złożony do akt wyciąg z dnia 2 stycznia 2015 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych strony powodowej i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie był wystarczającym dowodem potwierdzającym istnienie spornej wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 157 j.t.) w obowiązującym brzmieniu, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Moc prawną dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 (LEX nr 852310), w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji. W związku z powyższym aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego należy traktować wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.), a to oznacza z kolei, że nie stanowi on dowodu zawartych

w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają, więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodowymi, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 roku, V CSK 329/12, LEX nr 1375500)

Rekapitułując należy stwierdzić, iż powód nie wykazał, wbrew ciężącemu obowiązkowi, właściwymi dokumentami faktu nabycia wierzytelności przypadających od pozwanego, ich źródła oraz wysokości. Nie wykazał tym samym iż posiada legitymację procesową czynną do wystąpienia przeciwko pozwanemu z roszczeniem objętym pozwem w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, powództwo należało oddalić (pkt 1 sentencji).

Wobec uiszczenia przez powoda opłaty w wysokości wyższej niż należna Sąd na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócił powodowi różnicę między opłatą uiszczoną a należną (pkt 2 sentencji).